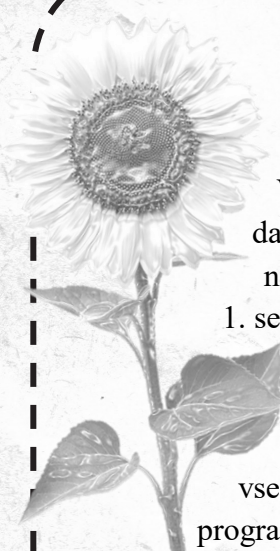

KAKO SMO PRAZNOVALI

V četrtek, 19. 12. 2019, je bila na OŠ Veliki Gaber osrednja prireditev ob jubilejnem letu šole in vrtca. Učenci so v projektu **Na temeljih preteklosti snujemo sedanost in zremo v prihodnost** likovno, literarno in filmsko ustvarjali ter predstavili svoja spoznanja in ideje na prireditvi in razstavi. Ob jubileju je **izšla pesmarica učiteljice Urške Mitrovič**. Pesmi iz pesmarice sta s PZ iz vrtca in OŠ predstavili zborovodkinji Petra Pograjc in Manca Černe. Pomembnost spoštovanja vrednot so predstavili učenci z igro Pšenica, najlepši cvet pod mentorstvom Janija Strnada.

Razvoj in dejavnosti vrtca so vzgojiteljice predstavile z razstavo fotografij od začetka, ko je kot **prvo pravo** vzgojiteljico vrtec zaposlil **gospo Martino Mole** in ji je pomagala gosa **Alojzija Borak**, pa do danes, ko obiskuje vrtec Sončnica več kot 90 otrok in si otroci razvijajo različne veščine in spretnosti ter vpijajo znanja pod vodstvom odličnih vzgojiteljic in drugih delavk v vrtcu.

V letu 2019 se izteka 40 let od začetkov predšolskega varstva v Velikem Gabru. Potrebe staršev po predšolskem varstvu niso bile tako izrazite kot danes, zato je kar nekaj let zadostoval en oddelek, v katerem so bili skupaj otroci od najzgodnejših let do vstopa v šolo. Leta 2001 se je zgodil prelomni dogodek, saj sta s 1. septembrom v novih prostorih začela delovati dva oddelka. Zaradi vse večje potrebe staršev po varstvu otrok smo do danes odprli še dva oddelka, ki gostujeta v prostorih osnovne šole in en oddelek na Selih pri Šumberku.

V tem času se je veliko spremenilo v organizacijskem in vsebinskem pogledu, vseskozi pa je vrtec v Velikem Gabru vpet v življenje v kraju. Odlikuje nas odličen program dela, dobra povezava s starši in kultura dobrih medsebojnih odnosov. Ponosni smo na številne pohvale, ki smo jih prejeli v vseh teh letih, nedvomno sta največji pečat pri delu v našem vrtcu pustili naši dolgoletni vodji. Martina Mole je s šolskim letom 2005/2006 zaključila 27-letno uspešno vodenje vrtca, z naslednjim letom pa je njeno mesto prevzela Irena Ferlin. Obe je odlikovala pripadnost vrtcu, pripravljenost za delo, potrpežljivost in prenašanje znanja na druge za dobrobit otrok. Kljub temu, da Martine in Irene ni več v naši sredi, njune sledi ostajajo. Zahvalimo se jima lahko, da je pod njunim vodstvom naš vrtec postal kvaliteten vrtec, na katerega smo ponosni vsi zaposleni.

Nekoč je nekdo zapisal, da se vse, kar moramo resnično vedeti in znati v življenju, naučimo vrtcu. Otroci pravijo, da je vrtec sončna hiša, polna otrok in vzgojiteljic. Tam zrastejo, gredo v šolo in službo. Mi pravimo, da so vrtec naši otroci. In pri njih ni majhnih korakov. Vse kar storijo, so velike stvari. Zaposleni v vrtcu smo ponosni, da nam je dano te velike stvari in velike korake delati z njimi.

Vzgojiteljica Tanja Novak

Razstava likovnih umetnin ob obletnici šole in vrtca

Razstava dogodkov v vrtcu skozi desetletja

Jubilej »babi Štefi«

Pred petintridesetimi leti

Bil je maj leta 1985, ko sem prejela pošto, da sta oba moja otroka sprejeta v vrtec. Hčerka še ni dopolnila treh let, sin pa tudi še ne dve leti.

Zame je bila novica, da bosta moja otroka v varstvu, nekaj najlepšega. Bila sem brezposelna in čuvala sem ju od doma. In čez noč se je vse spremenilo. Otroka v vrtec, jaz v službo. To je bilo veliko veselje. Potrebovala sem varstvo, nisem pa vedela, kaj vse se bosta moja otroka v vrtcu naučila.

Otroke sta takrat v vrtcu pazili vzgojiteljici Martina Mole in Alojzija Borak, ki mi je vedno govorila, naj se ne sekiram, če bo kaj narobe. Bilo mi je zelo hudo, saj sem morala sina čez noč odvaditi od dude, flaške, plenice. Seveda ni šlo vse tako hitro, ampak vzgojiteljici sta bili zelo potrpežljivi. Imeli sta veliko otrok, različno so bili stari, od dveh let do vstopa v malo šolo. Bila je samo ena skupina. Igrač ni bilo veliko, videla sem, da sta jih vzgojiteljici kar nekaj izdelali sami. Moja hči je zelo rada risala in bila je navdušena, ko je šla iz vrtca v malo šolo. V vrtcu so se otroci veliko naučili, tudi pesmic. Meni je bila najbolj pri srcu Ježek teka, teka, ki

jo znam še danes po 35 letih na pamet. Na vrtec imam zelo lepe spomine in sem zelo hvaležna obema vzgojiteljicama za njuno skrb in ker sta tako lepo pripravili otroke na šolo.

Ivanka Rozman

Pred devetnajstimi leti

Z začetkom delovanja vrtca Veliki Gaber leta 1979 sem bila del njega tudi jaz. Takrat sta na nas pazili vzgojiteljica Martina Mole in varuška Alojzija Borak. Prav tako pa je vrtec Sončnica v Velikem Gabru obiskovala moja prva hči Eva. V vrtec je pričela hoditi leta 2001, stara enajst mesecev. Tistega leta se je odprl

novi del vrtca, delovala pa sta dva oddelka. Igralnici sta bili lepo urejeni, prostori so bili novi, prav tako oprema in igrače. Bila sem zelo hvaležna, da sem dobila prosto mesto, čeprav je bila Eva takrat najmlajša med otroci, zato sem jo le stežka pustila tam. Oba z možem sva hodila v službo, stari starši prav tako. Druge možnosti za varstvo praktično ni bilo. Ker sem delala v Ljubljani, sta jo hodila velikokrat iskat babica in

dedek, ki sta z delom končala prej. Vzgojiteljice so se vedno zelo trudile, da se je v vrtcu veliko dogajalo. Evi nikoli ni bilo dolgčas. Veliko je ustvarjala, se naučila novih pesmic in pravljič. Domov je prinesla izdelke, ki še zdaj krasijo njeno sobo. Mene osebno pa so vedno navdušile dekoracije prostorov, prirejene letnim časom, praznikom, običajem, pravljičam in praznovanjem. Še sedaj velikokrat doma obujamo spomine na bivanje v vrtcu.

Natalija Slak Turk

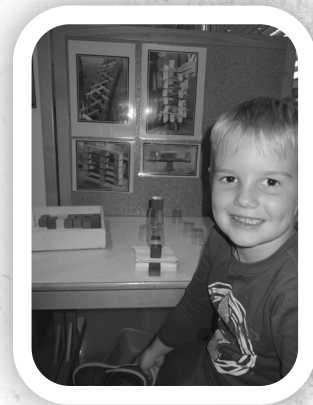
Danes

Sina Nejca smo v vrtec vpisali leta 2016, takrat je bil star 2 leti. Eno leto je bil v privatnem varstvu, ker je bil sprva odklonjen zaradi prevelikega števila prijavljenih otrok v vašem vrtcu.

Sodoben način življenja nas je pripeljal do tega, da ni druge možnosti in sploh vprašanja, če bi šel, enostavno mora iti v vrtec. Z mozem sva v službi, moji starši so takrat še vedno hodili na delo, moževi starši pa so sicer v pokoju, ampak nezmožni varstva otroka. Sprejem v vrtec pomeni zelo veliko. Sigurnost, da je otrok v dobrih rokah, kjer bo varen in se bo dobro počutil. Kaj je lepšega, kot če gre otrok rad in nasmejan v vrtec? Sicer je pa danes tako, da otrok mora iti v vrtec, biti s sovrstniki in se skozi igro naučiti določene snovi starosti primerno.

Vsak otrok se mora danes soočiti z nastopanjem in pridobiti na samozavesti. Samo tako se bo lahko postavil zase v osnovni, srednji šoli in v nadaljnjem izobraževanju. Danes pride prav vsaka izkušnja in vrtec je dobra popotnica za življenje.

Urška Ambrož

Kako smo obeležili 40. obletnico vrtca

V septembru 2019 smo vrtčevsko leto začeli z mislijo, da naš vrtec praznuje 40 let ali, kot pravijo otroci, »veeeeliko« let. Nekateri otroci so nas celo vprašali, če se je vrtec odprl takrat, ko

so še živeli dinosavri. No, takrat ravno ne, je pa res, da smo na to obletnico zelo ponosni. Naš vrtec se je v 40 letih razvijal, rasel in ponosni smo na to, kar je postal.

Veliko dejavnosti v prvih mesecih vrtčevskega leta je bilo namenjenih tej temi, največ dejavnosti pa smo izvedli v decembrskem času.

Vsak dan so se otroci lahko razveselili novih presenečenj, ki smo jih za njih pripravile strokovne

delavke. Gotovo največje presenečenje za naše otroke je bil obisk Martine Mole, strokovne

Decembrska dekoracija ob 40. obletnici vrtca

Obisk Martine Mole

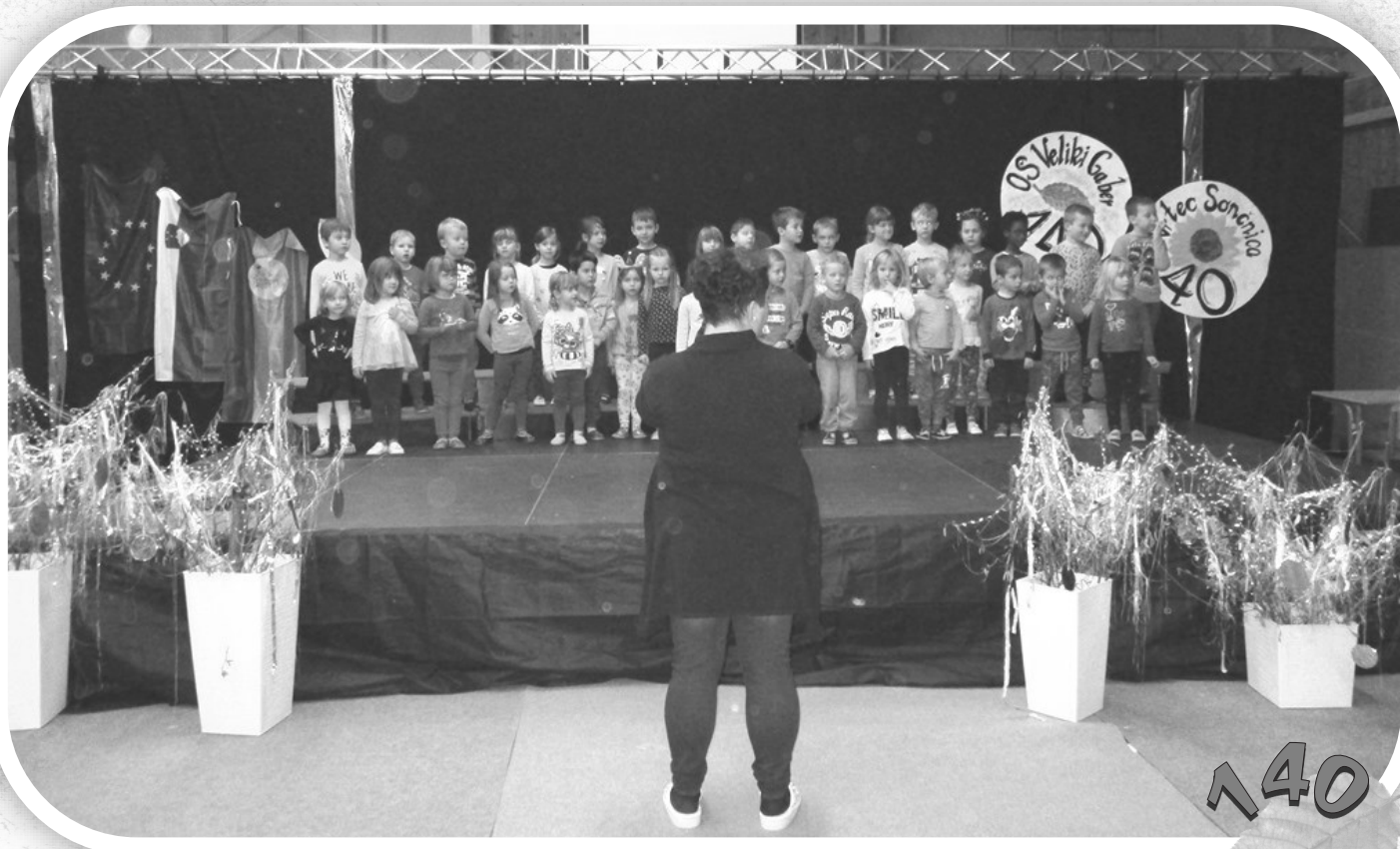
posnetek življenja in dela v vrtcu izpod rok Andreje Jaklič. Poleg našega doprinosa prireditvi smo strokovne delavke pripravile razstavo fotografij vseh 40 let delovanja vrtca. Razstava je bila zanimiva za zaposlene, starše, otroke in vse ostale obiskovalce ter je dodatno popestrila že tako poseben dan. Otroci našega vrtca so na vpogled in odkup postavili svoje likovne umetnine, ki so požele veliko navdušenja.

Vsak od nas je tisti dan na svoj način doprinesel k praznovanju naše šole in vrtca. Naj bo naslednjih 10 let ravno tako uspešnih ali pa še bolj, da se bomo lahko upravičeno s tem pohvalili ob praznovanju 150-letnice šole in 50-letnice vrtca.

delavke v zasluženem pokoju, ki osebno predstavlja 40 let našega vrtca. Pozabili pa nismo na našo »babi Štefi«, ki nam s svojim znanjem in neizmerno voljo bogati naše vrtčevske dneve že mnogo let. Ob njenem jubileju smo ji zapeli tudi v vrtcu.

Vse skupaj pa smo zaključili s prireditvijo ob 140-letnici šole in 40-letnici vrtca. Na prireditvi je nastopal naš številčni Cici pevski zbor s pesmimi Urške Mitrović.

Njihov prisrčen nastop je popestril

Nastop cici pevskega zbora na prireditvi ob obletnici šole in vrtca

140
40

Zapisi iz šolske kronike OŠ Veliki Gaber

Zbral in zapisal: Jani Strnad

V letošnjem letu smo na Osnovni šoli Veliki Gaber praznovali 140-letnico osnovnega šolstva v Velikem Gabru. Šola je tekom svojega obstoja doživljala številne spremembe, njena stalnica pa so bili učenci in zaposleni delavci na šoli.

Spodaj vam predstavljamo nekaj kratkih, zanimivih zapisov iz šolske kronike, ki so nastali med leti 1965 in 1995. Prebrali boste, kako se je v teh letih marsikaj spremenilo, nekatera dejstva pa so ostala ista, lahko bi rekli, da so se zamenjali samo »igralci«.

Strokovni delavci šole, učenci in zunanji obiskovalci velikokrat »potarnamo« nad premajhno telovadnico. V šolskem letu 1966/67 vaši dedki in babice niso mogli telovaditi v šolski telovadnici, ker je sploh ni bilo.

»Šola še vedno nima telovadnice in je še nekaj let ne bo imela, zato smo še bolj uredili letno telovadišče, ki ga uporabljamo skozi vse leto. Ker smo letos pridobili za ta predmet tudi kvalificirano učno moč, je bil storjen tudi lep kvaliteten napredek pri tem predmetu, tako da je bilo organizirano tekmovanje na šoli in so se pionirji udeležili občinskih ter medobčinskih tekmovanj. Pionirke so postale prvak občine, a štafeta in ena pionirka pa prvaki na medobčinskem tekmovanju v Novem mestu.«

Dokaz temu zapisu je tudi slika na desni (osebni arhiv P. Podobnik).

Učenci se vsako šolsko leto udeležijo številnih ekskurzij, ki so organizirane po Sloveniji. V preteklosti so organizirali izlete. Vaši starši ter dedki in babice se nedvomno spominjajo

pingo sokov, sendvičev s posebno salamo,

sirom in kumaricami, ki so jih imeli za malico na šolskih izletih. Potovali niso samo po

Sloveniji, ampak tudi po ostalih republikah bivše Jugoslavije, npr. na Hrvaško. Ko gremo danes na Hrvaško, gremo v tujino.

Šolsko leto 1969/70

Organizacija izletov

1. razred – Zagreb; 2. razred – Novo mesto (Šmarjeta); 3. razred ni šel na izlet; 4. razred –

Vinica; 5. razred – Portorož; 6. razred – Maribor, Kumrovec; 7. razred – Bohinj ter 8. razred – Maribor, Pohorje.

V šolskem letu 1971/72 so začeli uvajati nove učne oblike in metode dela.

»Učni načrti in predmetnik niso bili spremenjeni. Delovni teden je bil petdnevni. Pri pouku smo uvajali sodobne učne oblike in metode dela (polprogramiran pouk, individualizacija pouka, delo z učnimi lističi, preverjanje znanja s testi. Nova moderna matematika je bila uvedena v I. razred.«

Okoli naše šole lahko pogosto vidite delavce, ki izvajajo obnovitvena dela. Vedno pa je potrebno najprej začeti.

V šolskem letu 1972/73 se je začelo z gradnjo novega šolskega poslopja in se nadaljevalo v šolsko leto 1973/74.

»Po dolgoletnem čakanju se je začela izpolnjevati želja prebivalstva, učiteljev in učencev naše krajevne skupnosti, gradbeno podjetje Grosuplje je začelo graditi novo šolsko poslopje, ki bo izročeno svojemu ponovnemu namenu v šolskem letu 1973/74.

Šola razpolaga z 8 učilnicami ter učilnico za tehnični pouk. Imamo tudi 2 kabineta. Poleg učnih prostorov smo pridobili še upravne prostore, zbornico, kuhinjo in jedilnico ter garderobo. Šola je ogrevana s centralnim gretnjem. Žal še vedno nimamo telovadnice. Delno nadomestilo za telovadnico je vsaj šolski štadion, ki ga lahko uporabljamo v lepem vremenu. Od učil smo z novo šolo dobili pianino in diaproyektorje«.

Tako kot danes, je bila tudi v preteklosti organizirana učna pomoč učencem, ki so imeli primanjkljaj na učnem področju. Brez težav seveda ni šlo. To je vidno iz zapisa v šolsko kroniko za šolsko leto 1975/76.

»Vsem učencem, ki so imeli slabše ocene iz posameznih predmetov, je bila nudena pomoč v obliki dopolnilnega pouka. Pri organizaciji dopolnilnega pouka je bilo vrsto težav, ker je šoli primanjkovalo kadrov oziroma so bili učitelji veliko odsotni zaradi bolezni in porodniških dopustov. Dopolnilni pouk je bil organiziran tudi v mesecu avgustu, in sicer od 23. avgusta do 31. avgusta«.

Tudi v preteklosti je bilo delo strokovnih delavcev nadzirano z »višjih instanc«. V šolskem letu 1983/1984 so šolo obiskali predstavniki Zavoda za šolstvo.

»V tem letu je šolo obiskala ekipa predstavnikov Zavoda za šolstvo – organizacijska enota Novo mesto v sestavi: direktor vzgojne enote Jože Škufca, pred. svet. Vinko Cirnski, ped. svetovalka Vladka Škof. Obiskali so nekatere učitelje pri pouku, dopolnilnem pouku oz. interesnih dejavnostih. Pregledali so šolsko dokumentacijo in imeli skupen pogovor s pedagoškimi delavci. Opozorili so na

napake in pomanjkljivosti pri izvajanju vzgojno-izobraževalnega dela. Pohvalijo tudi uspehe, ki jih je šola dosegla».

Ocene so v zadnjih desetletjih stalnica šolskega sistema. Poleg pozitivnih ocen, so vedno bile tudi negativne ocene. Nič drugače ni bilo niti v šolskem letu 1989/90.

Negativne ocene po predmetih:

- *SND – 1*
- *slovenski jezik – 2*
- *matematika – 4*
- *SD – 1*
- *srbohrvatski jezik – 1*
- *nemški jezik – 1*

Skupaj: 10 negativnih ocen.

V letu 1991 je prišlo do korenitih sprememb v našem družbeno-političnem življenju. Slovenija je 25. 6. 1991 razglasila neodvisnost in postala samostojna država. Sledila je desetdnevna osamosvojitvena vojna. Boji so potekali v bližini Velikega Gabra, v kraju Medvedjek.

Šolsko leto 1990/91

Ob koncu šolskega leta, 28. junija 1991, so kraj Veliki Gaber zadele tudi strašne posledice agresije JA, ki je 26. junija okupirala Slovenijo. Obrobje Velikega Gabra, točneje Medvedjek in Mali Gaber, je bilo prizorišče letalskega napada JA ...

Učenci ob koncu šolskega leta dobijo spričevala z zaključnimi ocenami. Ocene so odraz njihovega dela tekom celotnega šolskega leta. Včasih so ocene boljše, včasih slabše.

Šolsko leto 1994/95

Učni uspeh je bil izredno kritičen v 5. razredu – 60 % vseh negativnih ocen. Kljub povezovanju učiteljev s starši, se stanje med letom ni izboljšalo. Učenci, zlasti dečki, so težko vodljivi, nedisciplinirani in moteči pri pouku ter neredni pri izpolnjevanju domačih obveznosti ...

Učenci, verjamem, da ste v tem kratkem zapisu našli podobnosti tudi z vašim obiskovanjem osnovne šole. Starši pa ste se verjetno z mislimi vrnil v svoja osnovnošolska leta, ki se jih vsi spominjamo po svoje, včasih z nasmeškom, veseljem ter včasih tudi z grenkobo.

**Na temeljih preteklosti snujemo sedanost in
zremo v prihodnost****Učiteljice razredne stopnje OŠ Veliki Gaber**

*V Velikem Gabru letos praznujemo 140-letnico naše šole. Ob tem jubileju gledamo nazaj v preteklost in razmišljamo naprej o prihodnosti. V sklopu projekta **Na temeljih preteklosti snujemo sedanost in zremo v prihodnost** smo učenci in učiteljice od 1. do 5. razreda v četrtek, 24. 10. 2019, gostili goste, ki so povezani z našo šolo. Obiskali so nas bivši učitelji **Adela Petan, Marija Uhan, Štefanija Gliha in Jože Kocjan** ter bivša, že upokojena učenca **Lojzka Miklavčič in Tone Zaletel**. S pripovedovanjem, fotografijami in predmeti so nam približali svoje šolanje, poučevanje in vrednote, ki so jim bile privzgojene. Učenci so imeli priložnost spoznati, da je njihovo šolanje danes povsem drugačno, a vrednote spoštovanja, odgovornost in znanje ostajajo cenjene.*

SPOMINI NA ŠOLO NA SELIH PRI ŠUMBERKU – Lojzka Miklavčič

V osnovno šolo sem začela hoditi davnega leta 1957. Šolo sem obiskovala na Selih pri Šumberku. Tu je bila tedaj še osemletka. Šola je bila za tiste čase lepa. Imela je dve učilnici, sanitarije (WC na štrbunk) in velik hodnik. V učilnici sta bila dva razreda. Skupaj smo bili učenci prvega in drugega razreda, v drugi učilnici pa učenci tretjega in četrtega razreda. Pouk je potekal dopoldne in popoldne. Imeli smo dve učiteljici, ki sta poučevali vse učence. Ko smo učenci prvega razreda brali, so učenci drugega razreda pisali ali računali. Od učnih pripomočkov smo imeli čitanko, zvezek, radirko (ne vsi) in svinčnik. V tretjem in četrtem razredu smo imeli že črnilnike s črnilom in kovinska peresa. Imeli smo tudi velik reliefni zemljevid Slovenije. Nadvse zanimiva stvar!

V šolo smo hodili peš. Zjutraj ob sedmih smo se zbrali na koncu vasi in se družno napotili nabirat znanje v "našo šolo". Pot nas je vodila po cesti skozi gozd. Joj, koliko zanimivih stvari je bilo v gozdu! Velikokrat smo samo malo zavili s ceste v gozd pogledat ali so se že zvalili ptički, pa je bilo to celo uro ali več. Pouk smo zamudili in seveda smo ostali po pouku "zaprti". Ja, potrebno je bilo narediti nalogo ali pa stokrat napisati: Ne zamujaj pouka! Na poti v šolo je bila nad cesto velika skala v obliki balkona. Mi smo ji rekli KOR. Splezali smo na "kor" in prepevali kar smo pač znali. Včasih smo se tudi skregali in celo stepli. Poleti smo v šolo hodili bos, jeseni pa smo dobili nove gumijaste škornje, ki so nam služili tudi pozimi. O, kako nas je zeblo v noge v dežju in snegu!

V šolo smo radi hodili. Bili smo preprosti kmečki otroci, ki smo bili veseli še tako majhnega bombona ali drobne pohvale naše učiteljice. Učiteljico smo zelo spoštovali.